

Velika devetnica u čast sluge
Božjega o. Ante Gabrića
20. - 28. veljače

Skenirajte za pridruživanje
WhatsApp grupi

**VELIKA DEVETNICA U ČAST SLUGE BOŽJEGA OCA ANTE GABRIĆA
»OD ZEMALJSKOGA DO NEBESKOG ROĐENDANA«
Od veljače do listopada 2024.**

UVOD

Dragi molitelji, prijatelji misija i našeg misionara sluge Božjega oca Ante Gabrića!

Veljača je. Mjesec pomalo neobičan. Nekad kraći, nekad duži. Jedini koji je ženskog roda među mjesecima. Najkraći je od svih mjeseci, pa i onda kad ima dan više. Istina, ove prijestupne godine duži je za jedan dan. Dobro je da se sluga Božji o. A. Gabrić nije rodio 29. veljače, neke prijestupne godine, jer ne bismo mogli slaviti ni moliti ovakvu devetnice svake godine, nego tek svake četvrte. Tako i tijekom veljače ima nešto lijepo što nas nosi, nadahnjuje i podsjeća na jednog posebnog čovjeka, Božjeg i svetog čovjeka, koji leži pod palmama u dalekoj Bengaliji. A ovaj prvi mjesec devetnice vraća nas na obale Neretve na kojima je i započeo životni put jednog misionara i odveo ga ne neke druge, daleke obale jedne rijeke koja je sveta narodu Indije, na obale rijeke Gangesa.

Znači počinjemo svoju devetnicu od Antina zemaljskog rođendana, pa do njegova nebeskog rođendana. Ovaj put počinjemo gotovo od samog njegova početka u Metkoviću, od jedne uspomene sa zavjetnog hodočašća kada je kao dječarac sa svojom majkom molio svetu krunicu na jednom kamenu i koja ga je tom prilikom zavjetovala Bogu.

Mnogi su Metkovčani već preminuli i zajedno su s o. Antom u nebeskoj domovini, a poznavali su ga kao dječaka koji je prolazio ulicama Metkovića. Kako bi bilo lijepo čuti njihova zapažanja i njihove dojmove o malom Anti.

Kad sam bio urednik Glasnika Srca Isusova i Marijina, dobio sam pismo ne od jednog Metkovca, nego od čovjeka iz susjednih Vidonja koji je bio Gabrićev veliki štovatelj i suradnik i koji se susreo s misionarom o. Antom prilikom njegova prvog posjeta Domovini. Evo dio teksta iz njegova pisma, teksta koji se tiče upravo Gabrićeva djetinjstva s kojim i započinjemo našu devetnicu. Tekst je napisao i također spjevao jednu pjesmu o ocu Gabriću prilikom njegova 25. rođendana za nebo. Ovdje na početku naše devetnice ostajemo kod onoga što piše o malom Anti, čiji rođendan slavimo 28. veljače, a pjesmu ćemo donijeti kad budemo na kraju velike devetnice i njegovu rođendanu za nebo 20. listopada.

Sjećam se kada je p. Ante prvi put 1979. g. nakon 31 godine došao posjetiti svoj rodni kraj. U mojoj rodnoj župi Vidonje nalazi se jedno brdo koje se zove Marin Vijenac. Visoko je 500 m nadmorske visine. Na polovici toga brda, pokraj puta koji vodi staroj župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja, nalazi se kapela svetog Liberana koji se slavi 23. srpnja. Jedino hodočasničko mjesto u dolini Neretve. Tu je naš p. Ante sjeo pokraj kapele na jedan kamen i evo što je izjavio: „Sjećam se dobro kada me majka donijela kao dječaka na zavjet sv. Liberanu. Na ovom kamenu sjedio sam pokraj svoje majke i s njom molio krunicu. Evo me na ovom kamenu istome sjedim da ispovijedam!“

Kad god prođem ili dođem, prije sam mnogo puta prolazio dok sam živio ondje, rado se pomolim na tom kamenu jer je čovjek sveta života na njemu molio.

O. Ante nikad nije zaboravio zavjet svoje majke ni krunicu koju je s njom molio na tom kamenu. I to ga je nosilo kroz teški misionarski život i davalo mu snage u klonulostima i poteškoćama kojih je uvijek bilo. Ni ovaj čovjek iz Vidonja, gosp. Ivan Crnčević, nije zaboravio ono što mu je govorio o. Ante, nego se uvijek rado pomolio na tom kamenu „jer je čovjek sveta života na njemu molio“ i kao dijete i kao ostarjeli misionar koji je bio u posjetu svojoj Domovini i na tome kamenu ispovijedao.

Neka i ova devetnica bude blagoslovljena i neka nas povezuje s ocem Antom zato molimo za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

Vicepostulator kauze sluge Božjega oca Ante Gabrića pater Mirko Nikolić

Zaklada otac Ante Gabrić

1. DAN

IZ KALKUTE U HAZARIBAGH

Već sam mjesec dana u Kalkuti. Po želji poglavara misije putujem u Hazaribagh radi učenja bengalskog jezika. Kalkutu sam ostavio 5. prosinca 1938.

Na kalkutskoj stanici oblijetalo je oko mene stotinu kulija, nosača, da preuzmu moje stvari. Vika, galama, svađanje ... Već sam se ozbiljno počeo bojati za svoje bijedne kofere. Htjedoše ih raskinuti, samo da svaki nešto može ponijeti i onda kasnije dobiti bakšiš. Pratio me brat Vidmar. Vješt takvim događajima zaviče i zagrmi dva-tri puta, pa je sve bilo u redu. Za nekoliko minuta sjedio sam mirno u niskom vagonu brzog vlaka prema Patni. Prodavači voća, kolača, bombona, duhana... dosadni kao muhe, neprestano nude svoju robu. S duhandžijom već sam se htio uhvatiti u koštac. Došao mi je barem deset puta, a ja ne samo da ne pušim, nego duhana ne mogu ni vidjeti kao pravi Metkovčanin, jer u Metkoviću se ne puši!

Iza prilično dugog fućkanja i zvonjenja uputismo se kroz kalkutska predgrađa na istočnu stranu prema Hazaribaghu. Okolica Kalkute je veoma lijepa, no ovaj put izgledala mi je još ljepša u tajanstvenom sjaju mjeseca. Gajevi palma odražavali su se u mnogobrojnim jezerima. **Svuda naokolo mir i tišina, no bolna tišina. Mislio sam na tolike duše pogana, koji žive po tim zaselcima i tako dugo čekaju na nekoga, koji će im u dušu uliti mir, koji će njihova srca stišati i ublažiti radosnom viješću evanđeoske ljubavi.** Gledajući kroz prozor u tu tamnu indijsku noć molio sam se Gospodinu da pošalje mnogo hrvatskih mladića i djevojaka, koji će sav svoj život dati za ove siromahe.

Moleći tako i misleći na mlade prijatelje u domovini, nisam ni opazio da smo iz bengalske ravnice ušli već u brdovitije krajeve srednje Indije. Počela se osjećati i zima. Dobro zaogrnut gunjem i zimskim kaputom zakunjah, ali kratko, jer smo nekako poslije ponoći stigli u Hazaribagh. Tu prihvatiše moje kofere i one dvojice isusovaca, koji su sa mnom putovali, te ih odnesoše do autobusa. Njim ćemo se morati voziti ništa manje nego tri sata, budući da je grad Hazaribagh veoma daleko od stanice.

Taj je autobus sigurno služio našem praocu Adamu, kad je poslije podne izlazio na šetnju po raju zemaljskom. Nije bio baš potpuno teretni, ali mu nije ni puno nedostajalo do toga. Najljepše je ipak to što ima »samo« tri razreda, kao naši luksuzni vlakovi. Mi kao »sahibi« dakako da smo morali u drugi razred. To je službeno ime prostoru, širokom jedno pola metra i ograđenom rešetkama od trećeg i četvrtog razreda. Podulja klupa služila je za nas pet putnika. Noge smo morali podviti poda se, jer nije bilo mjesta da ih ispružimo. Kad je tako lijep bio drugi razred, lako si možete predstaviti »komotnosti« trećeg i četvrtog razreda. Imao sam još sreću da sam zapao među dva podeblja gospodina. Ponizno priznajem da sam mršav i da se mogu stisnuti, ali su ti plemeniti debeljkovići mislili da će mene upravo nestati iza njihovih pleća. No, razabravši »misli njihovih srdaca«, počeo sam u samoobrani upotrebljavati svoje lakte i pokazivati im kako ja držim uz one koji brane privatno vlasništvo..... *nastavak sutra*

Ante Gabrić, DI

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem. Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

2. DAN

IZ KALKUTE U HAZARIBAGH

Bilo je već vrijeme polaska, ali šofer spava kao top. Gazde autobusa nema, jer obilazi okolo po stanici i traži još koju ptičicu za svoj pretpotopni autobus. U trećem i četvrtom razredu sve je mirno. Narod se izvalio po podu, pa spava, no kod nas se ne može, jer je pretijesno. Jedan moj bliži prijatelj zapravo je i pokušao, no glava mu je neprestano padala na moja leđa, i onda bi se, naravno, jadnik probudio, kad bi se nabo na moje kosti! Prvi put sam se uplašio. Mislio sam da je kakva japanska bomba ... Nego, meni već bilo dosta tog čekanja. U onom mraku tražio sam gdje je truba, no na sreću se probudio šofer. Još oko 15 minuta, pa je sve bilo spremno za polazak. Uto je stigao i gazda sa stanice. Sjede na šoferovo mjesto i dade znak nekome momčiću, da navije auto. To su još one moderne marke, što se naprijed navijaju! Okreni jednom, dvaput, deset puta, ali ne hvata i ne hvata. Gazda viče, mladić malo da ne izduši od velikog okretanja. Nakon 5 minuta počela je »frka« raditi. Pomakosmo se s mjesta, no na našu nesreću, junački smo grunuli u nekakav zid, kojega »nadšofer« nije predvidio. Dvaput smo bili u opasnosti da sletimo s ceste. Inače je prvi dio puta sretno prošao.

Iza tri i pol minute auto se svečano zaustavi. Plemeniti gazda i šofer izadoše. Čudno se pogledamo, što bi to moglo značiti. Nađe se, dapače, nekakav junak, te se usudi upitati:

»Gospodo, što to znači, da smo se već sada zaustavili?«

»Gospodine, mi idemo popiti kavu!« bio je jednostavan odgovor.

Strpljen, spašen... Prođe 10, 15, 20 minuta, a oni još uvijek uz kavu. Pomislio sam da su načeli kakvo bure. No i to se završilo i vodstvo autobusa preuze obični šofer, koji je bio mnogo vještiji od svoga gazde. Pritisnuo je do daske, da bar donekle nadoknadi izgubljeno vrijeme.

Na prvoj stanici ušao je neki Indijac. Mjesta zapravo nije bilo, no to se nikada ne pita. Stisni se za pola ti, neka to isto učini i tvoj susjed, pa je mjesto za jednoga osigurano. Ali smo brzo platili tu svoju velikodušnost. Iza desetak minuta taj se gospodin sjetio da je nešto ostavio na stanici. Podigao je otraga toliku viku, te sam pomislio da ga živa deru. Šofer zaustavi svoje »drmalno« i onaj poleti kao vila natrag.

Baš smo čekali pred kućicom nekog muslimana. Bilo je rano jutro. On se glasno molio ne obazirući se na nas. **Pomislio sam na mnoge katolike, koji nikada ne bi nešto slično učinili. Stidjeli bi se ljudi, a niti im je na kraj pameti da dan započnu molitvom na usnama.** Kasnije je sve išlo u redu. Prolazili smo kroz guste šume. I tigrovi se ovdje lako susretnu, no ovaj put nije došao ni jedan. Sigurno su čuli da se ja vozim, pa su od straha ostali u svojim skrovištima...

Ante Gabrić, DI

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem. Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

3. DAN

IZ MOGA DNEVNIKA

Iznova u školu

Danas, 9. prosinca 1938., počeo sam učiti bengalski. Poučava me neki Obraćeni musliman iz Kalkute. Bez velikih uvoda i predgovora otvorili smo malu knjižicu »Šohođ Path - Laka vježba«. Već mi je u drugoj minuti bilo jasno da je ovaj naslov sličan onima, koji se često nalaze na matematičkim knjigama: »Logaritmičke vježbe, rastumačene na ugodan i zabavan način«, »Algebra bez teškoća«, »Integralni račun pretvoren u - roman« itd.

Ponajprije mi je srce prestalo kucati kad sam vidio ona slova. Ćirilica, pa ni ona pisana, nije ni mačji kašalj, kad se usporedi s ovim zašiljenim, zavrnutim, tupim, prevrnutim i izvrnutim znakovima. I da tragedija i tragikomedija bude još veća, gospodin učo počeo utješnim riječima:

»Fathers, — jer smo bili trojica — bengalski vam je veoma lagan jezik. Izgovor bez posebnih poteškoća, pismo jednostavno, ima samo 22 vokala i oko 50 konsonanti; ali to nije sve, jer ćemo sastavljena slova vidjeti kasnije«.

I onda je počeo govoriti i mljeti i vrtjeti, da se sve prašilo. Htio sam ga već upitati da li je starinom iz Dalmacije, jer je tako hitro govorio da smo ga jedvice razumjeli. A osim toga, engleski mu izgovor nije bio baš po najnovijim uputama Oxfordskog sveučilišta. Za desetak minuta postalo nam je dosadno, pa smo upiljili oči u njega i čekali kad će završiti. No, on je sigurno mislio da smo se zanimali, dok ga tako »ljubopitno« gledamo, pa je stoga novim žarom i žestinom nastavio. Ali, meni je u neko doba bilo dosta. Na lijep i blag dalmatinski način rekoh:

»Gospodine, možda bi bilo dobro do ostavite jedan dio tog krasnog uvoda za sutrašnju lekciju, a sad bismo, možda, mogli prijeći na vokale i na prve konzonante«.

I pređosmo. Uze on kedu i počeo tako pritiskati na jadnu ploču, da sam se bojao da će nakon nekoliko sati probiti na drugu stranu.

»Fathers, to je 'o', to je 'a', to je 'i', ovo pak 'iii'...«

»Ma, oprostite, gospodine, ovdje je u knjizi drukčije napisano.«

»E, znate, velečasni, u bengalskom se jeziku pisana slova razlikuju od tiskanih. Tako možete pisati na ovaj način, ali i na ovaj, a ako Vam se sviđa, možete ga zavrnuti i ovako...«

No, utješljiva stvar. Ne bi još ni bilo tako strašno, kad bih samo ja to radio. Ali što ja znam kako će se drugima sviđati, i kakove će oni znakove stavljati, koje ću ja onda kasnije morati odgonetati. Sve u svemu pismo je »veoma lagano«. A i izgovor, naravno. Najprije je on pročitao jedno slovo, a iza toga smo mi morali opetovati.

I tako je to išlo i po nekoliko minuta. Na koncu bi pala svečana pohvala: »Father, vi izgovarate upravo divno, kao pravi Bengalac...« A uistinu zadnji izgovor je bio kudikamo gori od prijašnjega. Ali protiviti se ne smiješ on je profesor. Kad bismo ga oslovili tim imenom, bio je ganut i razdragan.

0 vokalima smo nešto malo razumjeli, ali ni izdaleka sve, jer postoje posebni znakovi za vokale, kad stoje sami za sebe, i posebni, kad su u sklopu s drugima. Pa još k tomu, neki se stavljaju pred konsonant, drugi iza njega, neki i ispred i iza... Upravo »Laka vježba«, »Logaritmi pretvoreni u roman«.

Ali, čekale su nas i teže stvari. Gospodin je profesor želio pokazati lakoću konsonanata. Gotovo se svaki izgovara na tri načina: Jal* kroz grlo, jal' kroz nos, jal' kroz zube. A onoj dvojici patara rodnom su Valonci nikako ne ide »h«, pa pokusima ni kraja ni konca.

To mi se ipak nije dalo, jer sam se sve više uvjeravao da je on na svaki način vidjeti moj dalmatinski jezik, a ja mu ga nisam htio pokazati, jer, vele, da to nije dobro.

Već smo bili umorni, ali još jedan konsonant treba vidjeti, jer spada u prvu vježbu. E kušaj s ove, e kušaj s one, e pritišći nos, aj grlo, no nikada »ko pravi Bengalac«, a njemu je to imponiralo. Da ne upadnem u očaj, ja se počeo smijati, pa kad je red došao na mene, zamukah kao krava, jer se tome glasu približuje izgovor konsonanta »uon«. I na svoje najveće čuđenje bio sam pohvaljen zbog »čisto bengalskog izgovora«.

Kasnije sam čekao, neće li doći koji »ia«, jer bih »kao Dalmatinac« sigurno »čisto bengalski izgovorio«, no prvi je sat bio na izmaku, pa je trebalo prestati.

Iza kratkog, jezgrovitog i ne baš predugog zaključnog govora izmolili smo »Zdravo Marijo« na bengalskom. Nadam se da nas je naša Nebeska Majka razumjela i da se nije mnogo brinula za gramatičke pogreške i slabi izgovor. **A mi smo pod njezino majčinsko okrilje stavili sav svoj studij, da ga Ona vodi i da nam dade milost i rasvjetljenje, kako bismo mogli što prije i ovim tuđim jezikom slaviti Njezinu ljubav i ljubav božanskog joj Sina.**

Ante Gabrić, DI

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem. Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

4. DAN

POHOD TIGRA U HAZARIBAGHU

Kad sam pred nekoliko dana došao amo u Hazaribagh, da započnem s učenjem bengalskog jezika, rekoše mi da od vremena do vremena dolazi tigar čak u naš vrt, ali da je to veoma rijetko, pa se ne treba bojati. Nego taj »veoma rijetko«' morao se dogoditi baš čim sam ja došao.

Odšetao sam se jednoga poslijepodneva do našeg ribnjaka. Izmolio sam putem kronicu i vraćao se. Jedva sam malo odmakao, kad nastala vika djece: »Bagh, bagh! Tigar, tigar leži uz ribnjak i sunča se!« Nazdravlje, pomislim, nije našao drugo mjesto, nego baš naš ribnjak. No, bio je barem toliko pristojan, pa mi nije ništa zlo učinio.

Brat Ribaš uze pušku i poleti prema ribnjaku. No tigar je uvidio da je pametnije uteći prije, jer se nije šaliti s europskim puškama, koje su mnogo opasnije od indijskih sjekira.

Moj je, eto, prvi susret s tigrom sretno završio. Neka samo i nadalje tigrovi i zmije budu dobri sa mnom, pa ću i ja biti dobar s njima ...

Koju riječ reći ću reći i o zmijama. Zmija uglavnom ima samo za kišnog doba. Kroz ostalo vrijeme su rijetke Tako ih, na primjer, kroz suho doba nema, a zimi se uvuku u svoji rupe, jer im je studeno. Kad su polja pod vodom i kad voda uđe i njihove rupe, onda izmile van.

Ima li ih puno? Pa ima dosta, osobito u našoj misiji. No, nisi sve otrovne, a među otrovnicama ima više i manje pogibeljnih. Naj pogibeljnije su tri: kobra i još dvije kojima još ne znam imena. Ako se u roku od deset minuta nakon ugriza ne upotrijebi protuotrov gotovo je. Kod drugih otrovnica nema smrtno opasnosti, samo je čovjeku slabo kroz kojih mjesec dana. Često povraća, po tijelu mi se pojave i rastvore razni čirevi... Ali, ako se upotrijebi protu otrov a ima ih dosta i veoma jakih poslije nekoliko sata sve je u redu. Baš je nedavno po noći zmija ugrizla jednu djevojčicu. Došli su zvati oca Vizjaka oko dva sata u noći. On joj je dao protu otrov i ujutro je mala došla i na svetu misu.

A što je s misionarima? Veli se da do sada nijedan nije umro od ugriza otrovnice. **Bilo kako bilo, nema sumnje da Anđeo Čuvar pazi na nas. U našu su se kuću više puta uvukle zmije, ali nitko nije stradao.** Mi smo oko kuće također zasadili neko posebno grmlje i neku travu, što zmijama jako zaudara.

Inače, čovjek nakon nekog vremena i ne misli na te stvari, sjećam se dobro kako sam prvih večeri u Bošontiju točno sve pregledavao i sve zatvarao, a sad kad sam se vratio, imao sam dvojna vrata i tri prozora širom otvorena. Čak sam i vani spavao. Po noći je obično najopasnije, ali mi imamo visoke krevete i mreže za komarce, koje ujedno služe i protiv zmija, jer ako ne može kroz nju komarac, neće se ni zmija provući.

Vani za nas nema tolike opasnosti, jer imamo cipele. Indijci svi idu bos, pa je naravno da ih zmije lakše ugrizu.

Ante Gabrić, DI

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem. Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

5. DAN

KRAVLJA BOLNICA

U Hazaribaghu sam prvu šetnju imao 10. prosinca. Nisam ni sanjao da ću na njoj toliko toga doživjeti. Ponajprije sam prošao sa svoja tri prijatelja sasvim blizu tigra i ne znajući za njega. U džungli mu je bilo hladno, pa je došao na pijesak našeg malog jezera da se sunča. Ali o tome sam već nešto pisao. Zatim sam vidio unutrašnjost glasovite bolnice krava, a na kraju sve zanimljivosti indijske seljačke kuće.

Bolnica krava nalazi se nedaleko našega kolegija. Poznato je da je Indijcima krava sveta životinja i da se nikada ne smije ubiti.

Svaka im je životinja sveta, ali od svih najsvetija krava. Toliko ih vole, da su se pobrinuli i za njihovu starost i bolest, osobito onih krava i volova, koji su za svoga života bili dobri i koji su revno služili svoga gospodara. Po gradovima imate tih svetih krava koliko hoćete. Šeću se slobodno i po najprometnijim ulicama. Hrane se po parkovima, no najčešće ih vidite na smetištima. Pa dok su još mlade i krepke, još nekako ide, i lako nađu hranu, ali kada sirotice ostare, onda nije više tako lako. Stoga su im ovi dobri ljudi podigli bolnice i ubožnice, gdje će moći svoje stare dane provest' u miru i penziji razmišljajući o prolaznosti ovoga svijeta...

Tih bolnica ima po cijeloj Indiji, no osobito oko Kalkute. No ova hazaribaška poznat je nadaleko, jer se nalazi na čistom gorskom zraku, pa stoga šalju amo teško oboljele božice. Ima ih ništa manje nego 700, ne ubrojivši telad... Sama bolnica je prizemna u četverokut građena kuća. Ima razne odjele, već prema zaslugama, starosti i nevolji »pacijentkinja«. U sredini je veliko dvorište s jednim hramom božici »Kravi«.

Srce mi se napunilo strašnom boli. Pa zar je moguće da toliko ljudi štuje ta nerazumna bića, ta božanstva, koja će vrane i lešinari za nekoliko sati raznijeti na sve strane...? Oh, kad će već jednom i nad Indijom sinuti svjetlo Spasa?

Jučer smo u kapelici pjevali: »Consolamini, consolamini, popule meus, cito veniet salus tua... **Utješi se, utješi se, o narode moj, naskoro će doći spasenje tvoje...« — Indija vjekovima čeka. Ovisi o nama, koliko će još morati čekati. Ovisi o tebi, mladi moj prijatelju, koji čitaš ove retke. Zar ne, i tebi se srce stišće pri pomisli da tisuće i tisuće duša dnevno propada u pakao.** Pa ti si, možda, više puta i čuo nekakav tajanstven glas, koji te je zvao da im pomogneš, ali si još u sumnji, još si neodlučan. Moli se Prijatelju svoje duše i svog mladog srca, da te rasvijetli... A i ja ću za tebe moliti, da bismo mogli jednom zajedničkim silama raditi za duše.

Ante Gabrić, DI

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom

revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem. Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

6. DAN

UROĐENIČKA KUĆA

Nakon »kravlje bolnice« pohodio sam jednu urođeničku kućicu. Stvar je sama po sebi od male važnosti, no ipak će vas zanimati kako te kuće izgledaju iznutra.

S glavne ceste krenuli smo u »Blatnu ulicu«, i u njoj do broja 13. »To je jedna od bogatijih kuća«, upozorava nas pater, koji nas je pratio. Pred kućom je nešto što bi se skoro moglo zvati dvorište, da nije tako zamazano i da nema toliko rupa i blata. Nigdje ni žive duše. Zavirismo u kuću, ali se ništa ne vidi, tamno je kao u rogu. Imao sam u ruci štap, pa sam njime htio udariti po zidu, da probudim gazdu. No u dobar čas se sjetih da je to opasno, jer su zidovi pravljeni od blata. Do sada još nisam srušio ničije kuće, neću da time započnem u Indiji, premda to ovdje ne bi bilo nikakvo posebno junaštvo, takó je to sve slabo. Ne čudim se da u Bengaliji grade kuće od blata, jer su na stotine kilometara udaljena prava brda. Ali ovdje ima kamena, da bi mogli sazidati kulu babilonsku.

Naš vodič poče nešto mrmljati u hindu jeziku, i za nekoliko časaka izvuče se van jedan starac. Blago nam se nasmiješi i pozdravi. Bio je upravo ganut, kad je čuo da smo došli iz Europe, da vidimo njegovu lijepu kuću, i to ne samo izvana, kao što obično rade drugi »sahibi«, nego bismo je htjeli vidjeti i iznutra.

Kroz malu rupu, koju ovdje zovu vratima, provuče se najprije on, a onda nas četvorica iza njega. Upravo smo nekako mogli stati. Belgijanci se odmah počeli diviti, kako je to lijepo, a ja ne vidim ništa do svoga nosa. Ma ni s durbinom ne bi se moglo razabrati gdje se nalazimo i što je oko nas.

Stari nam, međutim, poče tumačiti unutrašnjost. Pod nije drven kao kod nas. To je već zastarjeli način, asfalt je kudikamo praktičniji, osobito indijski asfalt. To je obično smjesa od blata i onog, što krava putem ostavlja. Od vremena do vremena to se premazuje, da bude »urednije i čišće«. A da bude i umjetnički dotjerano, običavaju praviti otiske ruku i prstiju, jer se sve radi rukama. Zidovi su na isti način obojani. Nešto sam i ja počeo razabirati, budući da su mi se oči priučile na tamu.

Na desnoj strani, odmah pri ulazu, bila je nekakva »mašina«, kojom se tuče riža: podulje drvo s potporom u sredini i s komadom željeza na kraju. Riža se stavi u jednu udubinu ispod željeza. Nogom se drvo pritisne na protivnoj strani, podigne i naglo spusti tako da željezo udara po riži. Kasnije se ta riža stavlja u mali ručni mlin, da se odstrane lupine.

U uglu je bilo nešto slično krevetu. To je drveni ležaj podignut koji pedalj od zemlje. Kako je starac danas malo podulje spavao, sve je još bilo neuredno i razbacano. Oko kreveta, na stropu, po zidovima sve puno paučine. I tigar bi se u nju mogao uhvatiti...

U dvorištu nam je pokazao svoju kuhinju. Sada je suho doba, pa je na otvorenom. Nije previše komplicirana. Jedna rupa, dolje dosta široka, gore uska, na vrhu je lonac, i u njemu svaki dan ista hrana — riža. Kako je to »bogatija« kuća, gazda je imao nekoliko zemljanih lonaca, a i dva-tri od mjedi.

Pogledali smo i »gospodarsku zgradu«. Na sredini je ležala velika hrpa riže. Sad je baš završila žetva, pa je svaki opskrbljen izuzevši najbjednije siromahe, koji su morali svu svoju rižu prodati zbog isplate dugova.

Bilo je tu inače svega i svačega. Posebno nas je zanimalo drveni plug. Već ga 2000 godina upotrebljava indijski seljak, i teško da će ga ikada zamijeniti dobrim željeznim. Neki su ipak toliko napredovali, pa su stavili željezni šiljak na dno. Stari nam je sve lijepo tumačio.

U šupi je bilo prilično drva. Ovdje je s time lako. Džungla je blizu, nitko te ne pita koliko siječeš. A za zimu valja misliti, jer je noću prilično hladno. Mnogi siromašniji prospavaju uz vatru i po čitave noći, jer se nemaju čime pokriti.

Izašli smo u dvorište. Tu su nas dočekale dvije mršave kozice, jedan belgijski pater imao je toliko toga pitati.

Zahvalili smo se seljaku na dobroti i preko suhих rižinih polja uputili smo se našoj kući. Bilo je podne. Dakako, **zvona se niotkud ne čuju, no mi smo ipak pozdravili našu Nebesku Majku. I molili smo je da bi se naskoro mogao razlijegati blagi zvuk »Angelusa« i nad ovim nepreglednim poljanama i džunglama...**

Ante Gabrić, DI

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem. Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

7. DAN

PRVI BOŽIĆ U INDIJI

Sveta noć, blažena noć... Mir i tišina vlada nad hazaribaškom okolicom i nad blizom Uraonskom džunglom. **Daleko od domovine, sred poganske zemlje, osjećam da je blizu onaj blagdan, za kojim sam toliko žudio, kad sam bio još malen, a koji me i sada ispunja nekom posebnom tajanstvenom srećom. » ... Zaista još ovu noć, On će doći ...«**

Molim se pred priprostim jaslicama u kapelici. Nakon toga sam pošao spavati, da se probudim za ponoćku.

Nešto iza 11 i pol sati daje sluga znak za ustanak. Prekrižio sam se i odmah pomislio na one koji možda i kroz suze misle na mene. Prikazao sam cijeli dan božanskom Djetetu za dobročinitelje. No izgleda da još sanjam... Vani pred vratima čujem četveroglasni: »Sveta noć, blažena noć ...« Svega me proželo sveto božićno veselje. Izgledalo mi kao da se nalazim kod kuće. »Spavaj, Dijete slatko, spavaj, Dijete slatko!« svirao je dalje gramofon, kojega je navio brat Ribaš, moj dragi prijatelj još iz Zagreba.

Ustajem veselo i idem u kapelicu. Tamo se skupilo ono nešto malo katolika, koji se nalaze u blizini našeg kolegija. U lijepim odijelima, vedra i ponosna lica, jer se i za njih rodio Krist.

Pod ponoćkom se pjevaju božićne pjesme. Nisu tako lijepe kao naše, ali su ipak božićne, pa su mi drage. Svi po redu pristupaju svetoj pričesti kao u prva kršćanska vremena.

Lako možete pogoditi o čemu sam Isusu govorio, kad je došao u moje srce. Iza majke, oca, rodbine spomenuo sam sve drage dobročinitelje. Jednoga za drugim. Isusu sigurno nije bilo dosadno. Također sam ga molio da ovaj prvi Božić daleko od domovine bude mnogo sreće za mnoge duše, kojima me on namijenio; da moj budući apostolski rad donese mnogim dušama sreću svete božićne noći...

Sutradan popodne bila je mala proslava za naše katolike. Došli su sa svojim bubnjevima i tamburama, pa su bubnjali da se sve uokolo orilo. Svi su bili veseli kao djeca. Meni je u početku nešto manjkalo za veselje. Nije bilo bora, snijega, zime svih onih izvanjskih stvari, bez kojih je nama teško zamišljati Božić. Kasnije sam se ipak i ja uživio u njihovo veselje, pa mi je izgledalo da sam uz kakav lijepi bor i jaslice. Poglavar našega kolegija razdijelio je među ljude mesa, kolača, slatkiša i drugih stvari, koje ti siromasi vide rijetko, jer su veoma siromašni, pa jedva kupe ono malo riže za dnevnu prehranu. Da ste ih vidjeli kako su bili zadovoljni, osobito djeca. Da nam zaslade Božić, došli su nam u pohode neki muzikanti, pa su nam pola sata trubili pred vratima. Da su ostali još malo, ja mislim da bi mi bio barem napukao bubnjić, ako ne bi potpuno pukao.. Čudno je da im nisu trube popucale ...

Tako je eto, prošao moj prvi Božić u Indiji. Mislio sam da će mi biti tužan, a kad tamo, Gospodin me obdario velikom srećom i zadovoljstvom. Sigurno su tome doprinijele i vaše molitve.

Moje dnevne molitve su uzvrat i znak duboke zahvalnosti.

Ante Gabrić, DI

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem. Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

8. DAN

ISUSOVAC — UPRAVNIK POŠTE

Malo čudan naslov, zar ne? ... A opet istina... Uostalom, što sve isusovci nisu bili? Osobito u misijama: i vrtlari, i postolari, i kuhari to sam već ja, jer sam uspio nedavno oguliti krumpire! i zidari, i stolari... Pa zašto onda ne bi bili i poštari? Eto ovdje u Hazaribaghu jedan naš brat postao je i to ne obični poštar, nego upravnik pošte sa 170 dinara na mjesec i s pravom na penziju, kad ostari. Kako vidite, važna stvar! Dnevno ureduje poslije ručka do dva sata. Iz nedalekog grada Hazaribagha poštar donosi listove. Kao Dalmatinac strašno sam znatiželjan, pa sam si želio jednom i izbliza pogledati kako se to ureduje u indijskim poštama.

Sama je pošta jedna mala zamazana soba. Unutra je jedan i pol stol Velim: jedan i pol, jer drugome nedostaju dvije noge, pa mora stalno biti uza zid!

Dvije vage za listove i pakete. Bila je baš nedjelja, nekako poslije 12 sati. Poštar je dotrčao s vrećom. Danas dolazi pošta iz Europe, pa je vreća puna. Taj nadobudni momčić prereza pečat na vrhu vreće i onda bez velikih ceremonija istrese listove na zemlju, prihvati odmah muhur (žig) i stade kao bijesan tući po jadnim listovima. Ja sam odjurio po fotografski aparat, da snimim tu »tučnjavu«, no kad sam došao, već je bilo sve gotovo, a na svoju sam žalost opazio da je u toj »dvorani« i previše tamno za fotografiranje. Onda smo jednostavno uhvatili svu tu »poštu« i njezin namještaj, pa je iznijeli na sunce.

Na fotografiji se vide mnoga pisma iz Europe. **Da znate kako ih samo željno iščekujemo nedjeljom! Teško nam je kad nema ništa.** Dakle, oni u domovini su na nas zaboravili... Daleko od očiju, daleko od srca! No onda se sjetimo da nam možda zbog zaposlenosti nisu stigli pisati, ali da se sigurno za nas mole dragom Bogu, pa nas ta misao utješi i ohrabri, te iznova vesela i radosna srca započnemo svoj teški posao ...

Ante Gabrić, DI

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem. Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

9. DAN

NOĆNI NAPADAJ KOBRI

Bila je to strašna noć. Još me i sada oblijeva hladan znoj, kad na nju pomislim. Pa još k tomu prva noć na misijskoj postaji Bošonti, daleko dolje u Gangesovoj delti, sred nepreglednih bengalskih džungla.

Umoran i iscrpljen od puta jedva sam čekao večer. Velečasni otac Vizjak pričao mi je putem o poteškoćama i pogibeljima na postaji, o otrovnim zmijama, kojih da ima sva sila u ovim krajevima. Mene se posebno dojmila kobra, tj. naočarka. Puše i podigne glavu prije nego što će zaskočiti i ugristi. Na misijskoj postaji na hodniku stoje dvije staklene posude pune najrazličitijih otrovnica. Sve skupa tako je to djelovalo na mene da sam navečer, prije nego što ću leći u krevet, dobro pregledao sve kutove sobe, pa čak i prozore, jer mi je velečasni govorio da se zmije penju, pa da je i na njega jedna kobra puhnula s vrata, ali ga nije stigla ugristi. Prodrmao sam još jednom dobro krevet, da vidim nije li se koja sakrila unutra. Pomolio sam se i preporučio Anđelu Čuvaru, izmolio sam svoje običajne molitve za dobročinitelje, te iza toga legoh, i ne sluteći nikakva zla.

Nego, nekako san ne ide na oči... Krevet ama baš dobro tvrd, a ja opet mršav kao kakva štuka. Ispod mene nešto, što bi se skoro moglo nazvati jorganom, ali ne na žici ili federima, nego na običnim daskama, koje se ne bi savijale i ljuljale ni pod većim teretima, a gdje će poda mnom! Kad nije išlo na desnu, pokrenuo sam se na lijevu. Nažalost, opazio sam da sam i na lijevoj strani isto tako mršav. Izvrnuo sam se na leđa, a tada su lopatice podigle revoluciju i počele se buniti. Morao sam napokon iz kofera izvući jednu košulju i ručnik, pa sam ih podmetnuo poda se. Tad je već nekako išlo. Nisam znao da su misijski kreveti tako tvrdi...

Baš sam se namjestio i iznova prekrižio, kad poče nada mnom nešto siktati i puhati. »Nazdravlje, rekoh evo ti ih već prve večeri u pohode!« Najprije puše, a onda zaskoči! dođoše mi na pamet riječi oca Vizjaka. A ja ne budi lijen, iza puhanja skočih iz kreveta, da iz malo sigurnijeg položaja promatram to kobрино »zaskakivanje«. Zasukao sam rukave, stisnuo šake, pa sam pokraj stola očekivao, što li će se dogoditi. Bio sam bosonog, ali se za noge nisam toliko bojao, jer sam nekoć bio prilično dobar nogometaš, pa ako bi se kobra baš sjetila, da me ugrize u nogu, već bih je ja s »half-centera« šutnuo ravno kroz vrata u gol, tako bi bilo 1:0 za Metković!

No nakon što sam se tako junački namjestio i pripremio, puhanje je prestalo, a ništa nije zaskočilo. Pametna je to zmija mislim si neće na ovakve junake ni navaljivati, jer se boji za svoju rusu glavu. A lako je moguće da je puhala i na kakav drugi plijen.

Bilo kako bilo, meni se napokon pričinilo najpametnije da iznova pođem u krevet.

Jedva sam se ispružio, kad nesreća poče iznova puhati. Međutim ovaj put sam ostao miran. Ako se prvi put bojala zaskočiti, neće sigurno ni sada. A ako slučajno i padne na me, već ću joj pokazati što su dalmatinske mišice: uhvatit ću je s oproštenjem govoreći za rep pa ću je preko brda i dola baciti u dalmatinsko more. Sve se tako junačim, međutim kad god odozgo puhne, stiskam se dobro i sve gledam na koju će stranu biti lakše izmaknuti.

Napokon je puhanje prestalo, a ja sam usnuo u miru Božjem. Umoran, kako sam bio, zaboravio sam ovaj put da je krevet malo tvrd. Zapravo jedva sam na njega i mislio, stalno sam gledao neće li se što sa stropa spustiti dolje.

U pet sati zazveči budilica. No, hvala dragom Bogu, ipak sam živ dočekaao jutro. Prekrižio sam se i odmah sam opipao noge i ruke, da vidim nije li što natečeno. Sve je bilo mršavo dakle u redu.

Ipak sam bio znatiželjan što je ono sinoć puhalo. Uzeo sam svjetiljku i počeo razgledati sobu. Ponajprije strop, jer mi se činilo da je odozgo dolazila »huka«. Posvijetlio sam u prvi kut, kad gore uistinu nešto zacijuknu i zapuha. »Junački« sam uzmaknuo dva koraka, a iz rupe izleti nekoliko šišmiša, koji su se, jadnici, uvukli, jer im je vani bilo previše hladno. Opraštam im. Samo ipak mogli su biti toliko pristojni, pa me obavijestiti prije, da su oni, i da se kobre ne treba bojati...

Tako se, eto, bez mrtvih i bez ranjenih završio taj napadaj kobre na misionara bez brade ...

Ante Gabric, DI

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omililo, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem. Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

„ Vjera je vrhunaravni dar, nećeš je dobiti trčkarajući bilo kuda. Najprije molitva. Ti moraš biti jedno s Bogom. Moliti, izjutra, čim ustaneš. Počni moliti. Ako nemamo vremena za molitvu, kako ćemo posvetiti vrijeme? Najbolje je biti s Bogom jer je vrijeme Božje. Budi blizu Bogu. Misli malo na Njega.“

Sluga Božji o. Ante Gabrić

Slijedeću devetnicu započinjemo 20. ožujka.

Svako vam dobro i Božji blagoslov!

Zaklada Otac Ante Gabrić

©Autor devetnice: Zaklada Otac Ante Gabrić (© ZOAG)

Zabranjeno kopiranje sadržaja bez suglasnosti autora